

Επιστρέφοντας στην Κύπρο εργάστηκε με απόσπαση στο Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού για να χειριστεί για μια τριετία θέματα της Προδημοτικής Εκπαίδευσης. Με την προαγωγή της στη θέση διευθύντριας, διηύθυνε πρώτα το νηπιαγωγείο MANA και αργότερα το Α' Δημόσιο Νηπιαγωγείο Αγλιαντζιάς, το οποίο δημιούργησε από μηδενική βάση. Λόγω προσόντων, αξίας και αποτελεσματικότητας στην εργασία προήχθη σε Επιθεωρήτρια Νηπιαγωγείων και υπηρέτησε στις επαρχίες Λευκωσίας, Λάρνακας και Ελεύθερης Αμμοχώστου.

Η Παναγιώτα Θεοφιλίδου διακρίθηκε για το ήθος, την εργατικότητα, την εμπειρογνομοσύνη της σε θέματα προδημοτικής εκπαίδευσης και την αποτελεσματικότητά της ως συμβούλου των νηπιαγωγών. Κατά την αφυπηρέτησή της οι συνάδελφοί της την τίμησαν με εκδηλώσεις αγάπης.

Η Παναγιώτα καταξιώθηκε ως άνθρωπος, ως σύζυγος, ως μητέρα, ως αδελφή και ως θεία. Λίαν αγαπητή από φίλους και συνεργάτες, έζησε ηθικά και τίμια, εργάστηκε με ανιδιοτέλεια, ανέθρεψε δυο ενάρετα παιδιά και άφησε πίσω της άριστο παράδειγμα φιλοξενίας και αρχόντισσας στο σπίτι της.

Κοιμήθηκε στις 8 Ιουνίου 2010, πτημένη από τον καρκίνο, για να αναπαυθεί στον οικογενειακό τάφο, δίπλα στο εξοχικό της σπίτι στον Λουβαρά της επαρχίας Λεμεσού. Τη συνοδεύει αιώνια το βιβλίο που ετοίμασε ο σύζυγός της Χρήστος με τίτλο «Αθέατη, αηλιά παρούσα, Παναγιώτα».

Ανδρέας Γ. Φιλιππίδης

19.11.1919 – 4.8.2010

Γεννήθηκε στην Κυθραία στην ενορία Αγίας Μαρίας, στις 19 Νοεμβρίου 1919. Ήταν το τρίτο παιδί του Γεωργίου και της Ζωής Φιλιππίδη. Αδελφία του ο δάσκαλος Νίκος που παντρεύτηκε την Στέλλα Ακαθιώτου, η Μαρίτσα, γυναίκα του Κώστα Χρυσάνθου και η Αναστασία που παντρεύτηκε τον Χρήστο Κανικλήδη. Παιδιά μιας αγροτικής, αηλιά καθ' όλη τίμιας, απλής, ταπεινής και αξιοπρεπούς οικογένειας. Τηλείωσε Δημοτικό στην Κυθραία και μετά από τριετή φοίτηση στο Παγκύπριο Γυμνάσιο, φοίτησε στη νεοϊδρυθείσα Αγγλική Σχολή. Τηλείωνοντας εργάστηκε για λίγο στο Κτηματολόγιο και αμέσως μετά στην Οθωμανική - μετέπειτα Grindley's και τώρα Λαϊκή Popular Bank από όπου και συνταξιοδοτήθηκε. Εργάστηκε για 38 περίπου χρόνια δημιουργικά και ήταν αγαπητός, σεβαστός από

όλους τους συναδέλφους του και το ευρύ κοινό. Ανέπτυξε εξαιρετικό ενδιαφέρον και δραστηριότητα και εργάστηκε με πάθος για τα δικαιώματα του Τραπεζικού κόσμου. Πρωτοστάτησε για την ίδρυση της Τραπεζικής Οργάνωσης Ε.Τ.Υ.Κ. και εκτιμήθηκε και ετιμήθηκε δεόντως για τη συμμετοχή και προσφορά του. Ακούραστος, με πλήρη διαύγεια πνεύματος, ης και δεν τον είχε αγγίξει ο χρόνος, εξακολούθησε να εργάζεται στα γραφεία του λογιστικού γραφείου του γιού του, μέχρι 2 μήνες πριν το τέλος του.

Νυμφεύθηκε την επίσης Κυθρεώτισσα Ευδοκία (το γένος Στυλιανού Αθανασιάδη) και απέκτησε τρία παιδιά, τον Στυλιανό, μόνιμο κάτοικο στο Reading Πενσυλβανίας Αμερικής και άριστο επιχειρηματία, τον Γιώργο Φιλιππίδη, πετυχημένο εγκριμένο λογιστή στη Λευκωσία και την Άρτεμη Εισοδίου που κατέχει ανώτερη θέση στην Τράπεζα Κύπρου. Έδωσε την αρμόζουσα και αξιόλογη μόρφωση στα παιδιά του και ήταν υπερήφανος για τη σταδιοδρομία τους.

Χαρίσματα του Ανδρέα η ευγένεια, ο πρᾶος και ήρεμος χαρακτήρας του, η εξυπηρέτηση όλων, η τιμιότητα, η ειλικρίνεια, η ανιδιοτέλεια και η αστείρευτη αγάπη για όλους. Πρότυπο συζύγου, στοργικού πατέρα και άριστου οικογενειάρχη ήταν ιδιαίτερα αγαπητός και άφησε σ' όλους που τον γνώρισαν άριστες εντυπώσεις και εκτίμηση.

Πέθανε μετά από σύντομη ασθένεια στις 4 Αυγούστου του 2010 και τάφηκε στο Κοιμητήριο των Αγίων Κωσταντίνου και Ελένης στη Λευκωσία.

Τον Ανδρέα αποχαιρέτησε ο εγγονός του Ανδρέας Εισοδίου: *«Αγαπημένε μου παππού, Νιώθω τόσο συγκινημένος και θλιπνός που βρίσκομαι αυτή τη στιγμή μπροστά στην τόσο αγαπημένη και αξέχαστη μορφή σου. Είναι τόσο δύσκολο να σου εξηγήσω τα συναισθήματα που υπάρχουν μέσα στην ψυχή μου, ιδιαίτερα το γεγονός ότι νοιώθω τόσο άσχημα που δεν μπορούσα να σε αντικρύσω και να σε ακαθιάσω τις τελευταίες μέρες σου και να έχω έτσι μαζί μου μια τελευταία σου ανάμνηση...*

Θυμάμαι ότι από παιδάκι 3 χρονών, σε περίμενα καθημερινά με τον Μάρκο να μας παραλάβεις από το Νηπιαγωγείο, μετά από το Δημοτικό και το Γυμνάσιο για να μας οδηγήσεις σπίτι. Και ήσουν πάντα εκεί με το γνωστό και καλοκάγαθο χαμόγελό σου, και την αστείρευτη ηρεμία σου. Έπαιρνες αμέτρητη ευχαρίστηση να μας εξυπηρετείς, να μας παίρνεις όπου έπρεπε και να μας φροντίζεις με τη γιαγιά μέχρι να επιστρέψουν σπίτι οι γονείς μας.

Με την ίδια αγάπη φρόντιζες όλους γύρω σου και σκόρπιζες απλόχερα καλοσύνη, στη γιαγιά που λήτρευες, τα παιδιά σου που αποθέωνες αηλιά και τους συγγενείς, συναδέλφους και όλους ανεξαιρέτως.

Μας έχεις μάθει σιωπηρά με τον παραδειγματικό και τον αξιοπρεπή σου βίο και χαρακτήρα πώς να συμπεριφερόμαστε, να αποφεύγουμε τις ακρότητες, να είμαστε πρώτα απ' όλα άνθρωποι με Α κεφαλαίο, να είμαστε υπομονετικοί, να αγαπάμε τους γύρω μας και να είμαστε τίμιοι και αξιοπρεπείς.

Ακόμη και στις τελευταίες σου μέρες ήσουν αθόρυβος, διακριτικός και αξιοπρεπής. Πονούσες αλλιά δεν διαμαρτυρόσουν, υπέφερες στωικά για ένα μήνα και δε σταματούσες να σκορπίζεις το ακνό χαμόγελό σου στη γιαγιά που στεκόταν σαν φρουρός δίπλα σου και στους αγαπημένους σου Στέλιο, Γιώργο και Άρτεμη.

Απο όλους εμάς τα εγγόνια σου, αγαπημένε μας παππού, τον Αλέξανδρο, Ανδρέα, Παύλο, Μάρκο, Νικόλα, Άντρεα και το μικρό Στέφανο, ένα μεγάλο ευχαριστώ για τα ψηλά πρότυπα που έθεσες στη ζωή μας και μία υπόσχεση εκ μέρους μας ότι θα προσπαθήσουμε να τα τηρήσουμε.

Ας είναι ελαφρύ το χώμα που θα σε σκεπάσει.»

Για το παππού του ο εγγονός του Nick που ζεί στην Αμερική, έγραψε:

Love Language

Being such a great distance away, let me emphasize – I hope to speak in the most sincere of tones; and to convey only feelings of objectivity.

Papous, your spirit is draping me, never escaping me; I am happy to have had you in my past. And honored knowing that you – the beauty you exuded – will forever walk with me.

How can I explicate? To understand a man Oceans away is no easy task. Language, biases, politics, and geography are daunting, and often veil such humble intentions. And admittedly, after quitting Greek School, I thought my relationship with my grandfather would be the next victim; another bond that 'could have been.'

"Nikolas welcome! (kisses) How are you? Hand me your bag. Όχι, όχι; that looks very heavy, I will take it for you!"

Trivial as it sounds, the greeting in 2004 – his wide smile, kisses on each cheek, and strength I had never seen in an 85-, 86 year old – moved me. Maybe I had matured since the previous visit, becoming more aware of emotions and such. Maybe I am overanalyzing the occurrence. But I felt him – his love transcended any and all boundaries. Whether he had shook my hand as is typical in the United States, or bowed like the Japanese, his feelings would not have been hindered.

He was dear to everyone who knew him, because he gave us; he radiated the love and respect forgone in so many other relations we – at least I – take for granted. To this day as I speak with family members and coworkers at my father's business, the very mention of my grandfather's name evokes that same smile. Truly, it is unmistakable. Hearing and seeing individuals recall so fondly a man whom they could converse with only the most rudimentary English is his truest testimony. A portrait of a friend; of a father who treated all as he did his children; of a man who taught me, beyond the confines of words, a lesson I will not soon forget:

That the language of love cannot be translated.

Aug. 05, 2010